

sygn. akt: II Ca 697/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2014 r. **Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział II Cywilny - Odwoławczy** w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSO Irena Dobosiewicz (spr.)**

SO Janusz Kasnowski

SO Wojciech Borodziuk po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2014 r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku **J. L.**

z udziałem **G. L., (...) Spółki Akcyjnej we W., (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., (...) Spółki Akcyjnej w W., Banku (...) Spółki Akcyjnej w K., (...) Banku Spółki Akcyjnej w L.**

o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego

na skutek apelacji wnioskodawczynie na postanowienie Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 15 listopada 2013 r. w sprawie o sygn. akt: **I Ns 1360/13**

postanawia:

oddalić apelację

II Ca 697/14

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie J. L. wniosła o zezwolenie na wpłatę do depozytu sądowego kwoty 29.666,29 zł jako świadczenia z tytułu zobowiązań powstałych w wyniku nabycia spadku z dobrodziejstwem inwentarza po D. L. zmarłym w dniu 14 marca 2007 r. Jako uczestników postępowania wnioskodawczynie wskazała G. L. oraz Departament Windykacji (...) S.A. we W., (...) Sp. z o.o. w W., (...) S.A. w W., Bank (...) S.A. w K., (...) Bank S.A. Departament Windykacji w L., którym powyższe świadczenie może zostać wydane.

Postanowieniem z dnia 15 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w Inowrocławiu oddalił wniosek.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że złożony jest bezpodstawny i nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 467 k.c. dłużnik może złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego w wypadkach określonych w ustawie, m.in. gdy wierzyciel odmawia przyjęcia świadczenia lub nie wiadomo kto jest wierzycielem. Następnie Sąd przytoczył treść art. 693' k.p.c. po czym stwierdził, że wniosek nie jest prawnie uzasadniony, albowiem w przedłożonym wniosku wierzyciele są dokładnie określone ze wskazaniem należnych im kwot, a zatem są oni wnioskodawczynie" znani. Wobec tego w sprawie nie ma miejsca sytuacja, że wskutek okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, nie wie, kto jest wierzycielem, albo nie zna miejsca jego zamieszkiwania lub siedziby. Z tych względów Sąd orzekł jak w sentencji na podstawie art. 467 k.c.

Apelację na powyższe postanowienie złożyła wnioskodawczynie zarzucając Sądowi pierwszej instancji naruszenie art. 467 k.c. poprzez przyjęcie, że ma on w sprawie zastosowanie oraz naruszenie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. Wskazując na powyższe wnioskodawczynie wniosła o uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania lub zmianę tego orzeczenia i wydania postanowienia zgodnego z wnioskiem. W uzasadnieniu wnioskodawczynie podała, że nie jest jej znany stan aktualnych zobowiązań wobec wierzycieli, ponadto mogą pojawić się inni nieznanymi jej wierzyciele.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że przytoczone we wniosku okoliczności złożenia do depozytu sądowego nie są prawnie uzasadnione.

Przepisy normujące postępowanie dotyczące złożenia przedmiotu do depozytu sądowego (art. 692 i nast. k.p.c.) pozwalają urzeczywistnić działanie art. 467-470 k.c, które stanowią, że ważne złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego ma takie same skutki jak spełnienie świadczenia. Zatem instytucja ta stanowi surogat wykonania zobowiązania i jest wyjątkiem od zasady, że świadczenia powinny być spełniane do rąk wierzyciela. Uprawnienie dłużnika do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego uzasadnione jest tym tylko, że w niektórych okolicznościach nie może on świadczyć zgodnie z treścią zobowiązania z przyczyn leżących wyłącznie po stronie wierzyciela. Wobec tego nie ma racji skarżąca podnosząc, że art. 467 k.c. nie ma w sprawie zastosowania. Twierdzenia zawarte we wniosku o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego każdorazowo oceniane są przez pryzmat wymienionych w powyższym przepisie okoliczności. Jeśli ocena ta przebiegnie pomyślnie, sąd uznaje wniosek za prawnie uzasadniony (art. 693¹ k.p.c.) i wydaje orzeczenie o złożeniu przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego. W innym wypadku nie ma podstaw do uwzględnienia wniosku, gdyż skoro nie istnieją okoliczności zawarte w art. 467 k.c, złożenie do depozytu nie może prowadzić do spełnienia świadczenia, jest zatem bezcelowe. Zaznaczyć należy, że kognicja sądu jest w tym postępowaniu

graniczona jedynie do formalnego badania twierdzeń wnioskodawcy . Wykluczone jest

dokonywanie oceny, czy złożenie do depozytu jest rzeczywiście uzasadnione pod względem

materialnoprawnym.

Wracając do uregulowania art. 467 k.c, przepis ten stanowi, że poza wypadkami przewidzianymi w innych przepisach dłużnik może złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego: 1) jeżeli wskutek okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności nie wie, kto jest wierzycielem, albo nie zna miejsca zamieszkania lub siedziby wierzyciela, 2) jeżeli wierzyciel nie ma pełnej zdolności do czynności prawnych ani przedstawiciela uprawnionego do przyjęcia świadczenia, 3) jeżeli powstał spór, kto jest wierzycielem. 4) jeżeli z powodu innych okoliczności dotyczących osoby wierzyciela świadczenie nie może być spełnione. Wskazać należy, że żadna z powyższych okoliczności, leżących po stronie wierzyciela, nie zaistniała w niniejszej sprawie. Tramie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, że jak wynika z twierdzeń wnioskodawczyni, wierzyciele są jej znani, a co więcej, znana jest jej

wysokość wierzytelności. Zatem możliwe jest świadczenie bezpośrednio do rąk podanych we wniosku wierzycieli. Nadto z jego treści nie wynika, aby co do któregośkolwiek zobowiązania wywiązał się spór odnośnie tego, kto jest wierzycielem. Fakt, iż po spełnieniu kilku zobowiązań dysponuje ona kwotą niższą od sumy pozostałych wierzytelności nie stanowi okoliczności skutkującej uznaniem, że jej wniosek jest prawnie uzasadniony. Do takiej konkluzji nie prowadzą również twierdzenia zawarte w apelacji, a mianowicie, że możliwe jest pojawienie kolejnych wierzytelności, a co za tym idzie, następnych wierzycieli. Takie wyłącznie hipotetyczne założenie także nie ma żadnego uzasadnienia w treści art. 467 k.c. Wnioskodawczyni musi wiedzieć, że istnieje wierzytelność, zaś z przyczyn nieleżących po jej stronie, nie wie komu ma świadczyć. Tymczasem z treści apelacji nie wynika, aby miała ona pewność, co do tego, że istnieją kolejne zobowiązania. Trudno zatem przyjąć, aby była ona dłużniczką wobec innych jeszcze uprawnionych.

Reasumując, Sąd Rejonowy prawidłowo oddalił przedmiotowy wniosek.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił apelację jako niezasadną.